Ter wille van het Kind

:: DOOR BERNARD DOORNBOSCH ::

Telkenmale op zijn verjaardag zweefde er over het pad van zijn eentonig kinderleven een vage schaduw, die hij „vader" noemde. Het gouden tientje hem als verjaargeschenk gezonden en gedeponeerd in den roodgeverfden blikken spaarpot, wekte droomen op in het kinderlijk brein, droomen die den vorm aannamen van 'n onbekend wezen vol manlijke kracht. Op dezen verjaardag, die zijn vijfde was, een belangrijke in zijn oogen, omdat het de voorganger was van den zesden, had hij weer een goudstuk ontvangen en een schat van heerlijk speelgoed en lekkernijen maar — geen vader.

En daarom was Adri, ondanks zijn geschenken troosteloos bedroefd en weende bitter.

Hij maalde niet om speelgoed, hij wilde, evenals zijn neefjes een vader hebben, een flinke en sterke vader, veel grooter en sterker dan oom Hennie, die op andere tijden 'n reus was in Adri's oogen.

Tante Lize begreep zijn verdriet, zooals tantes begrijpen kunnen, die zelf moeder, met liefde de zorg op zich genomen hebben van een moederloos kind.

Vader zou spoedig komen, verzekerde zij hem. En als hij niet kwam? — Welnu, dan zou Adri zelf op den trein gaan met oom Hennie, om vader te halen. En in de groote stad, waar vader woonde, zou deze op hem wachten en met hem trommels koopen en trompetten en dan zou Adri net zoo'n groote man worden als vader.

Deze redeneering, hoe goed bedoeld, was niet verstandig van tante. Als je zelf 'n half dozijn kleuters hebt, zie je er licht een geduurende een kwartiertje over het hoofd en zoo bemerkte zij niet hoe een vijfjarige snuiter zijn spaarpot greep en probeerde er eenige geldstukken uit te halen.

Dit gelukte hem maar met één, maar dit eene was een goudstuk. Hiermede sloop hij het huis uit met een strategie, die hij zijn oudste neven had afgekeken, onopgemerkt door vijandelijke familiebenden of door het nimmer slapende oog van het vrouwelijk hoofd der bende, tante Lize.

Zoo liep hij de dorpstraat af en stapte, terwijl zijn oogen glinsterden en zijn borst zwol van trots onder de roode trui, het station van den locaaltrein binnen.

„Ik moet een kaartje hebben naar Rotterdam," zei hij met kloppend hart tot den beambte aan het loket. „Hier is een goudstuk!"

„Zoo, baasje!" merkte de man op, terwijl hij den kleuter, dien hij kende, ernstig aanzag. „Mag je voor je oom heelemaal alleen naar Rotterdam?"

Adri aarzelde geen oogenblik. Met een diplomatie een ervaren politicus waardig, antwoordde hij:

„Ik ga naar mijn vader!"

„O, juist, ja, ja!" klonk het gerustgesteld van de lippen des beambten, terwijl hij het kaartje knipte en overgaf. Hij had het druk op dit oogenblik en zelfs Adri in zijn roode truitje interesseerde hem niet langer. Adri zelf echter stapte in den trein en zat met groote verwonderde oogen om zich heen te zien naar al het mooie en vreemde rondom hem.

Hij lachte tegen een over hem zittende jonge dame met jongensachtige vrijmoedigheid.

„Wat schommelt het," zei hij. „Ik voel het schommelen door mijn heele lijf! U ook?"

De dame, die hem half onverschillig, half bewonderend had aangestaard, lachte nu tegen hem.

„Ja, ik voel het ook!" zei ze.

„Waarom schommelt 't zoo?"

en de gezichten der andere reizigers te bestudeeren met kinderlijke vrijmoedigheid. Doch nu kwam de beurt aan de dame om te vragen.

„Ben je heelemaal alleen?" vroeg ze nieuwsgierig, want het was zoo'n kleine kleuter in het roode truitje naast haar.

„Ja, heelemaal alleen."

„En waar ga je naar toe?"

„Ik ga naar vader!" antwoordde hij beslist.

„Maar wie heeft je in den trein gebracht?" ging de dame voort. „Ben je uit logeeren geweest!"

„J . . . .ja! Bij mijn oom!" zei hij dapper, maar het mooie was er al af van het vreemde en nieuwe rondom hem, zooals dat gaat bij kinderen, en hij voelde zich moe. „Niemand bracht mij," ging hij langzaam voort. „Ik heb oom dikwijls in den trein zien stappen, maar — hij nam mij nooit mee!" — „Hebben ze je alleen laten gaan? Ongehoord!" riep de dame uit. „Zoo'n klein joggie!"

„Klein!" herhaalde Adri verontwaardigd en hij strekte zijn kleine beenen voor zich uit. „Ik ben haast zes jaar! Ik ben . . . . vandaag al vijf!"

De dame lachte, doch bedwong zich want plotseling kwam er een verdenking in haar op.

„Ze weten toch dat je komt?" vroeg zij streng. „Je bent toch zeker niet weggeloopen?"

Adri haalde diep adem.

„Tante zei dat ik zou gaan," legde hij uit, „en . . . . en vader zal mij halen en.... en...."

Het was Adri's bedtijd. Buiten was de duisternis ingetreden. Thuis bracht tante Lize Frans en Maarten naar bed en zijn eigen bed, wit en zacht, stond daar leeg. Hij keek met pinkende oogen naar de lichten in den wagen, die juist waren ontstoken. Toen keerde hij zich om naar de dame, begroef zijn krullebol in haar schoot en huilde.

„Ik wil terug!" snikte hij. „Ik wil weer naar oom Hennie!"

De jonge dame keek een beetje ontstemd, 'n beetje verlegen, terwijl ze den kleinen jongen in haar armen nam en tegen zich aandrukte.

„Wees maar stil, kindlief!" suste zij. Diep begraven liefde voor kinderen bruiste in haar op. „Je wordt immers verwacht! Je moeder kijkt al verlangend naar je uit!"

Adri lichtte het hoofd op en staarde haar met oogen vol pijnlijke verbazing aan.

„Ik heb geen moeder!" riep hij uit, verwonderd over haar onwetendheid. „En . . . . en vader kan alleen geen jongens hebben."

De volle beteekenis van deze vaak door tante Lize geuite woorden drong opeens tot deze kinderziel door, en de armen om den hals der jonge dame slaande, riep hij opeens woest hartstochtelijk uit:

„Waarom kan vader mij niet hebben?"

Een wereld van verlatenheid en smart klonk uit de woorden van dezen kleinen jongen in zijn roode truitje.

De jonge dame voelde het en een ongekende teederheid vervulde haar hart.

Zij drukte den knaap nog steviger tegen zich aan en een oude dame schuin tegenover haar glimlachte om het bekoorlijke groepje.

Adri maakte zich echter uit haar armen los.

„Ik wil terug! Ik wil terug!" riep hij schreiend uit.

Een oogenblik keek het jonge meisje hulpeloos voor zich.

Een plekje Holland in Amerika.*)

Wat een alleraardigst plaatsje is dat Barneveld, Oneida Co. N.Y.!! Genoemd naar onzen beroemden Joan van Oldenbarneveldt door Gerrit Boon die hier kwam in 1793 als agent van de Hollandsche landcompagnie. Boon kocht hier in Amerika voor zijn compagnie 23000 acres land en gaf de 1e. nederzetting den naam „Barneveld". Nadat Boon naar Holland was teruggekeerd kwamen Colonel Mappa en Van der Kemp. Mappa bouwde 'n huis in 1804 dat nog in volkomen gaven toestand verkeert (foto no. I). Het is gebouwd in den Colonial stijl en een van de mooiste huizen in dien stijl in de U. S. Men vindt er een portret van Joan van Oldenbarneveldt en een Hollandschen dankbrief gericht aan mevr. v. d. Kemp nadat zij een Hollandsche vlag gestift had. Het van der Kemphuis is ook nog in goeden staat (foto no. II) en men vindt er mooie oude meubels gemaakt in Leiden in 't jaar 1780. In het oude Kerkje, (foto III), gesticht door Mappa en v. d. Kemp, vindt men een marmeren gedenkplaat luidend:

Frans Adrian van der Kemp.
a native of Holland.
Who departed this life Sept. 7, 1829
Aged 77 years.

De omgeving van Barneveld is prachtig.

Twee mijlen buiten het stadje vindt men den Trentonwaterval (foto no. IV), bestaande uit 3 mooie afdeelingen High-, Shermann en Milldamval, respectievelijk 90, 50, en 40 voet hoog. Vele beroemde personen hebben dezen waterval bezocht, o.a. Generaal Grant, Washington, Irving en Jenny Lind. Van Jenny Lind vertelt men hoe ze den koetsier 20 dollars drinkgeld gaf maar de koetsier zei: „Dat was niet het beste van mijn dag, het beste was toen Jenny Lind begon te zingen. Een vogel kwam vlak voor haar zitten en als de Zweedsche Nachtigaal ophield met zingen begon de vogel en zoo om de beurt". „Maar", vertelde hij verder, „Jenny Lind zong het mooist". Men vindt dicht bij Barneveld ook een van de mooiste werken ooit op irrigatiegebied gemaakt, n.l. het Barge-Kanaal tusschen het Erinmeer en de Hudson.

Bij gedeelten gebruikte men de Mohawkrivier voor dit kanaal.

Het heeft 2 reservoirs met ieder een reusachtigen dam, den Delta- en den Hinkleydam. (V).

Deze twee behooren tot de grootste dammen van de wereld.

Het Barge-kanaal kostte den Staat 151 millioen dollars.

*) Van onzen Amerikaanschen correspondent.

